

[Ministeren for Grønland.]

og om mine udtalelser bl. a. i Vesterbrobladet; det ærede medlem må for min skyld også gerne citere denne artikel i dens helhed.

Jeg vil gerne understrege, at netop den kategori af lejligheder, som jeg omtalte i Vesterbrobladet, er jo taget i betragtning også i dette lovforslag. Det fremgår klart af bemærkningerne til nr. 10 i lovforslaget, hvor der bl. a. siges, at den foreslåede ændrede affattelse indebærer, at der ikke — som i 1955 og 1958 — gives adgang til en i loven fastsat mindre procentuel lejeforhøjelse i ejendomme, der er opført før 1890. Det er hovedsagelig de ejendomme, som jeg har omtalt i Vesterbrobladet, og betænkningen har ikke taget afstand fra dette forslag. Jeg vil da også gerne understrege, at forligsparterne er enige i, at der i så henseende ikke bliver tale om nogen generel forhøjelse, men kun en konkret forhøjelse efter tilladelse fra huslejenævnet.

Må jeg føje til, at om alt det, der kan siges og bør siges også af min efterfølger, gælder det samme, som gjaldt for mig, da jeg var boligminister: at man må tage hensyn til de realpolitiske forhold — hensyn, som det ærede medlem er ganske fritaget for. Der skal kunne sættes handling bag ordene. Resultatet måtte blive en kompromisløsning også for de ærede medlemmer fra såvel VK som det radikale venstre. Der er ingen af de ordførere, som i dag siger: det lovforslag er nøjagtigt, som vi kunne tænke os det, hvis vi havde skrevet det, som vi selv ville.

Det ærede medlem kunne have citeret den omtalte artikel i Vesterbrobladet videre. Jeg har den ikke ved hånden — det tror jeg det ærede medlem har — men jeg kan i hvert fald erindre — jeg citerer her efter hukommelsen — at jeg dengang skrev: én ting er sikker: lejeloven udløber den 31. marts. Hvad der skal skrives i den nye lov, afhænger af den sammensætning, det nye folketing måtte få.

Resultatet blev, at hverken SF eller socialdemokratiet — hverken i fællesskab

eller hver for sig — ville kunne afgøre, hvad der skulle stå i den kommende lejelov. Det forhandlingsresultat, der ligger på bordet, er en følge af denne tingenes tilstand.

Axel Ivan Pedersen: Det er i virkeligheden helt ejendommeligt, at den tale, som det ærede medlem hr. Kai Moltke holdt for lidt siden, kan bringe ens tanker hen på Shakespeare, på hans „Skærsommernatsdrøm“ med dens venlige og skønne atmosfære, men sådan forholder det sig. Det er ganske vist også, fordi der i det pågældende værk forekommer et citat, der kort og godt lyder sådan: „Godt brølt, løve!“ Ja, sådan kan modsætningerne bestandig mødes.

Jeg kommer også til at tænke på en dansk, desværre ikke videre kendt digter, William Petersen — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat — der engang i et digt har skrevet disse verslinjer:

„Gør ondt, hvis du ikke kan andet,
det onde bekæmpes og virker til held,
men sløvhed er mer' end forbandet.“

Sløvhed var just ikke det, der prægede den lige holdte tale.

Det ærede medlem citerede for lidt siden et afsnit af den tale, jeg holdt ved første behandling af dette lovforslag. Jeg ville gerne have, at det ærede medlem citerede endnu et afsnit, for jeg kunne godt lide at høre ham citere de bemærkninger i min replik, hvori jeg gjorde opmærksom på, at jeg var lykkelig over, at det ærede medlem ikke var den samme under udvalgsarbejdet, som han er på tingets talerstol. Under udvalgsarbejdet kan det ærede medlem — der er måske nogle, der synes, det lyder ejendommeligt, men det er altså rigtigt — være både saglig og realistisk betonet i sine synspunkter og standpunkter, altså visse egenskaber, som det ærede medlem synes at være aldeles blottet for, når han befinder sig på denne talerstol og holder tale, eller jeg skulle måske sige det på den måde: når det ærede medlem befinder sig på denne talerstol og talen holder ham.

Jeg tror ikke, at den tone- eller stemme-